מאי בינייהו. על כרחיך לרב הונא נמי אסורה לינשא עד שתתן שמא

לא יתקיים התנאי וגט בטל ובניה ממזרים: דלקרובה אחי. ומיהר

לקרבה אליו וגמר קידושין בפרוטה שנתן לה: אימא מודה ליה לרב

יהודה. דלא גמר למיהוי גיטא עד שתתן אולי יתפייסו בינתיים שאין

אדם ממהר לרחק את אשתו: בהך

החמר רב הונח. דמגורשת מיד לח

חשש הבעל לעכב גירושיה עד שיקבל

המעות משום דלא כסיף למתבע לה:

אימא מודה ליה לרב יהודה. שהרי

לא נתרלית בקידושיה עד שיתן:

שנתהרע. הודם שנתנה: נתנה. הודם

שמת: אבל לכ"ע מנאה הוי. ואפילו

ת"ק מודה שאם פירש על מנת שתתן

לי או ליורשיי שאפילו מת טנותנה

ליורשיו ופטורה מן החליצה דהוה ליה

גט למפרע משקבלתו: כאומר

מעכשיו. ע"מ כך וכך דמי: כי סלקי להסס. כשעליתי לארץ ישראל:

לא נחלקו. כלומר לא מספקא להו

לרבנן אי תנאה אי חזרה אלא

במהיום ולאחר מיתה: **והתניא**.

בניחותה: פשיטה. דחם לה נתן לה בתוך ל' אינה מקודשת: לאו מנאה הוא. ולא קפדה אשלשים יום אלא

לזרוזיה בעלמה קחמרה: ויש לו.

משמע שיש עדים שיש לו הא לאו הכי

אינה מקודשת ומותרת לאחר ואמאים

ניחום שמח יש לו: קידושי ודחי הוו.

אם אנו יודעים שיש לו ונפקא מינה

שאם בא אחר וקידשה אינה מקודשת

וכי לא ידעינן חיישינן שמא יש לו

ואינה מותרת לאחר ומיהו לריכה

גט מן השני דשמא לא היו הראשונים

קידושין: לא נתכוונה זו אלא לראות

משנו. לפיכך אם הראה על השלחן

שלפניו והוא שולחני והמעות אינם

שלו אינה מקודשת: בעיסקא.

למחלית שכר היו לפניו על שולחנו להחליף ולהשתכר: בזרגר' כים

כור. מקום הראוי לזרוע ל' סאין.

וחשבינן לכל סאתים מאה על חמשים

כחצר המשכן י חמשים על חמשים לבית

סאה ובית כור אלף ות"ק אורך על נ׳

רוחב ואם אתה מרבעו יי תמלאנו

מאתים ושבעים (א) ושלשה וה׳

טפחים על מאתים ושבעים ושלשה וה׳

טפחים ועוד דבר מועט: ואם הראה

בבקעה. הרי ליך בקעה גדולה ובה

כמה בתי כורין ואין אחד מהן שלו:

בבל' זווי הוא דעבידי אינשי דמלנעי.

והתם הוא דחזינא אי יש לו הוו קידושי

ודאי לא חזינא הוו קידושי ספק: אבל

ארעא. אי לא ידעינן דים לו אפילו

קידושי ספק ליכא דמאן דאית ליה

ארעא קלא אית ליה קמ"ל מדתננהו

ל) [לעיל מו.], כ) גיטין עד.
מוספחא דגיטין פ״ה ה״ה,
ג״ו שס, ד) לעיל ח. [ע״ש]

ע"ו לו. וע"שן גיטין עד. עה: עז., ה) [בכת"י: כי סליקית להתם אשכחתיה לרב אסי],

ו) לעיל נט: ז) וברכות ס.

ומיי׳ פ״ח מהל׳ גירושין הל"א טוש"ע אה"ע סי' קמג :סעי בן

שעי בן. בז ב מיי׳ פ״ח מהל׳ גירושין הלכ"ב סמג עשין נ טוש"ע הה"ע סימן קמג סעיף ג: בח ג מיי' פ"ו מהל' חישות הלכה ב סמג עשין מח טוש"ע אה"ע סי׳ לח סעיף יד: במ ד מיי׳ שם הלכה ד מוש"ע שם סעי' יח: ה מיי שם הלכה ב טוש"ע

שם סעיף יע: לא ו מיי׳ שם הלכה ג טוש״ע שם סעיף כ: לב ז מיי׳ שם הלכה ד טוש״ע שם סעיף כא: שם סעיף כא: לג ח מיי׳ שם הלכה ב טוש״ע

שם סערי יט: לד ט מויי שם הלכה ד טוש"ע שם סעיף כא:

מוסף תוספות

א. דלר׳ יהודה מספקא ליה . באומר ע״מ אי כמעכשיו בארכוי דמי. תוס' גיטין עד: ד"ה לדמיפלגי. ב. ומאי טעמא גבי גט בעינן שיהא בעין וגבי . קדושין לא בעינן שיהא בעין קרושין מידי דאית לאישה הנאה בגוויהו נינהו ומכי יהבינהו ניהליה כבר נהנית מהם שהיא רשאית לעשות בהן רצונה אבל גט דלאו . מידי דבר הנאה הוא אם שהיא מתגרשת אינו כלום. תוס' רי"ד. ג. בתוס' הרא"ש כתוב, דמצי ליבמה.

תום' ר"י הזקן י, נתקרע הגט. כשנתנה המאתים זוז לרב הונא הוי גט משעה ראשונה ומגורשת, לרב יהודה לא הוי גט עד השתא ואינה מגורשת דליכא גט. לא תנשא. דדילמא לא תקיים תנאה ונמצא גט בטל ובניה ממזרין. תנאה הוי. דאי אמר לה על מנת שתתנם לי וליורשי אפילו רבנן מודו דנותנת לאחר מיתה דמגורשת היא משעה ראשונה. כאומר מעכשיו. ומשעת נתינה חלו הקדושין או הגירושין ¢). הכל מודים. כלומר אפילו רבנן . פשיטא להו דכמעכשיו דמי. פשיטא לווו הכמעכשיו המי. לא נחלקו. עליה דרבי דליהוי ספק מאי הוי ולרבנן מספקא להו אי תנאה או חזרה הוי וכמעכשיו*. והא תניא. בניחותא. כחו דרבי. דקאמר אף מהיום ולאחר מיתה הוי תנאה הוי וכמעכשיו הוא שאין צריך לכפול תנאו. ויש לו. משמע שיש לו הויא מקודשת ודאי, ואם בא אחר יקדשה אינה מקודשת לשני. אבל כי ליכא עדים שיש לו הויא מקודשת מספק שמא יש לו, ואע"ג דאיהו אמר שאין לו. וכ"כ הר"ם פ"ז [ה"ג], ואם בא אחר וקדשה תצא מזה ומזה. על השלחן. שהיה שולחני והראה לה מעות שאינם שלו שלא נתכוונה אלא להראותה מעות שלו. לפניו על שלחנו להחליף ולהשתכר. מתני'. בית כור. מקום הראוי לזרוע לי סאין. ובית סאתים הוא ע' אמה ושיריים על ע' אמה ושיריים [ני] אמה כחצר המשכן והכל

ע) [כדפר"י] פרק מי שאחזו (גיטין עד. פי) לכשתתן דמגורשת ואינה מגורשת עד שתתן ולעיל נמי גבי קידושין לא מצי לשנויי איכא בינייהו שנאבדו הקידושין שנתן לה בשעת קידושין כדמשני הכא גבי גיטין שנאבד הגט והכי נפרש לעיל לרב הונא הוו קידושין ולרב יהודה לא הוו קידושין דהא לכ"ע אפילו נתאכלו המעות הוו קידושין כיון דבתורת קידושין יהבינהו כדאמרינן בפרקין (לעיל דף נמ.) האומר לאשה הרי את מקודשת לי לחחר ל' יום מחודשת חפילו נתאכלו המעות ב: אבל דב"ע תנאה הוי. פירוש ואפילו מ״ק מודה שאם פירש ע"מ שתתני לי או ליורשיי שאפי׳ מת נותנת ליורשים ופטורה מן החלילה דהוה ליה גיטא למפרע משקבלתו ותיובתא דרב יהודה דאמר לעיל לכשתתן דלדידיה לא הוי גט דהא לכי יהבה ליה הוי גיטא והשתא מיהא לא הוי גיטא דאין גט לאחר מיתה ואם תאמר מאי מקשה לרב יהודה דלמא דכ״ע סברי לי ואפילו ליורשיי ובהא פליגי ט בין ת״ק לרשב״ג דת"ק סבר כרב יהודה דאמר לכשתתן ולא הוי גט ורשב"ג סבר כרב הונא ומש"ה קאמר דנותנת ליורשים שהגט חל עליה למפרע וי"ל דמשמע ליה לגמרא דהלשון דקאמר לא נתנה זקוקה ליבם ר"ל דמתייבמת אם תרלה ג' ולרב יהודה מגורשת מיהא מספק למפרע כדפירשתי לעיל לכשתתן מגורשת ואינה מגורשת עד שתתן וא"כ הוי ספיקה של השת החיו שלה במקום מנוה שהרי אם תתננה לאחד מן הקרובים ש מגורשת מספק למפרע ואם כן כיון דספיקא הוא חולנת ולא מתייבמת ומהכא הוי ראיה למאי דפרישית לעיל דלרב יהודה

דאמר לכשתתן הוי גט ואינו גט עד שתתן דחם לח כן לישני הכח

איכא בינייהו שנתקרע הגם או שנאבד. ולא רצה לשנויי איכא

היה לריך לומר דלרב הונא לריכה גט משני ולרב יהודה אינה לריכה

גט משני והא ליתא דהא אפילו לרב יהודה נמי לריכה גט מספק∝

בינייהו דפשטה ידה וקבלה קידושין מאחר כדלעיל דא"כ

י נמי דקאי כת"ק:

מאי בינייהו איכא בינייהו שנתקרע הגם או שאבר לרב הונא הוי גם לרב יהודה לא הוי גם וצריכא דאי אשמעינן גבי קידושין בהא קאמר רב הונא משום דלקרובה קאתי אבל גירושין דלרחקה קאתי אימא מודי ליה לרב יהודה ואי איתמר בהך בהך קאמר רב הונא משום דאיהו לא כסיף ליה למתבעה אבל הכא דאיהי יוכסיפא לה למיתבעיה אימא מודי ליה לרב יהודה צריכא מיתיבי ייהרי זה גימך ע"מ שתתני לי מאתים זוז אע"פ שנתקרע הגם או שאבד הרי זו מגורשת לאחר לא תנשא עד שתתן ועוד תניא יאמר לה ∘הרי זה גיפך ע"מ שתתני לי מאתים זוז ומת נתנה אין זקוקה ליבם לא נתנה זקוקה ליבם רשב"ג אומר נותנת לאחיו או לאביו או לאחר מן הקרובים עד כאן לא פליגי אלא דמר סבר לי ולא ליורשיי ומר סבר אפי' ליורשיי דכולי עלמא מיהא תנאה הוי תיובתא דרב יהודה אמר לך רב יהודה הא מני רבי היא ידאמר רב הונא אמר רבי כל האומר ע"מ כאומר מעכשיו דמי ופליגי רבנן עליה ואנא דאמרי כרבנן גופא אמר רב הוגא אמר רבי כל האומר ע"מ כאומר מעכשיו דמי אמר רבי זירא כי הויגן בבבל הוה אמריגן הא ראמר רב הוגא אמר רבי כל האומר על מנת כאומר מעכשיו דמי פליגי רבנן עליה כי ססלקי להתם אשכחיה לרבי אםי דיתיב וקאמר לה משמיה דרבי יוחנן הכל מודים באומר על מנת כאומר מעכשיו דמי לא נחלקו אלא מהיום ולאחר מיתה יוהתניא מהיום ולאחר מיתה גם ואינו גם דברי חכמים רבי אומר כזה גם ולרב יהודה דאמר בעל מנת נמי פליגי אדמיפלגי במהיום ולאחר מיתה ניפלגי בעל מנת להודיעך כח דרבי דמהיום ולאחר מיתה נמי הרי זה גם וניפלגי בעל מנת להודיעך כח דרבנן "כח דהיתירא עדיף: על מנת שאתן לך מכאן וכו': פשימא מהו

דתימא לאו תנאה הוא ולזרוזיה קאמר קמ"ל: על מנת שיש לי מאתים זוז וכו': וניחוש שמא יש לו ועוד תניא יחיישינן שמא יש לו ילא קשיא הא בקירושי וראי הא בקירושי ספק: ע"מ שאראך מאתים זוז וכוֹ': תנא שלא נתכונה אלא לראות משלו: ואם הראה לה על השלחן אינה מקודשת: פשימא ילא צריכא דאע"ג דנקט דמי בעיסקא: בותני' פיעל מנת שיש לי בית כור עפר הרי זו מקודשת ויש לו יעל מנת שיש לי במקום פלוני אם יש לו באותו מקום מקודשת ואם לאו אינה מקודשת יעל מנת שאראך בית כור עפר הרי זו מקודשת ויראנה ואם הראה בבקעה אינה מקודשת: גמ' וניחוש שמא יש לִו ועודְ תְנִיא ºחיישינן שמא יש לו יְל"ק הא בקידושי ודאי הא בקידושי ספק למה לי למיתנא גבי ארעא ולמה לי למיתנא גבי זוזי צריכא דאי אשמעינן

גבי זוזי משום דעבידי אינשי דמצנעי אבל ארעא אימא אי דאית ליה ארעא קלא אית ליה קמ"ל: על מנת שיש לי במקום פלוני אם יש לו וכו': פשימא מהו דתימא אמר לה מאי נפקא לך מינה אנא מרתנא ומייתינא קמשמע לן: על מנת שאראך בית כוך עפר: תאנא סלא נתכוונה זו אלא לראות משלו: ואם הראה בבקעה אינה מקודשת: פשימא "לא צריכא דנקים בדיםתורא גבי הקדש תנן המקדיש

גבי הדדי למימרא דארעא כי זווי מה התם יש לו ודאי אין לו ספק אף קרקע יש לו ודחי חין לו ספק: מחי נפק' ליך מינה. אם רחוק הוא אנא טרחנא ומייתינא מי דלי ואפילו ליוו התבוחה לביתי: בדיסמורה. חריסות:

מכלל דבעל מנת מודו (שם). מהייום ולאחר מיתה גט ואינו גט. מספקא לן אי מנאה היו, מהייום אם אמות, וכיון שתח נתקיים המנאי וומלא שהוא גט משעת נתינתו, או חזרה היו, שחזר בו ממאי דאמר מהיום ואמר לאחר מיתה יהא גט ואינו כלום. נ מקקיים הפשלו ונמלא שהוא בישרה ביאחו ביאחו ביאחות ביא היה ביא ביא משלי לא משלי של משלי של משלי ביא משלי ביא מ נ מקקיים הפשלו ונמלא שהוא גע משעת ומנחת, או חזרה היי, שחור בו ממלי דאמר מריום ואמר לאחר מימה יהא גע או אינו כלוט דבשלמא גבי מחנה איכא למימר גופא מהיום ופירא לאחר מיחה, אבל הכא ליכא למימר הכי, ואי משום חנאה הוה ליה למימר מהיום אם מתי (שם עבי). מניתו בשם מהיום ובים ומהיות משם מהיום בים קרבו. מהיום אם מהיום בים קרבו. מהיום אם אם מתי (שם עבי). מתוכם אם מתי (שם עבים בים קרבו. מהיום אם אם מתי (שבים עבים בים קרבו. מהיות אם עדיף. טוב לו להשמיעט כם דבכי המתיר, שהוא סומך על שמועתו ואינו ירא להתיר, אבל כם האוסרין אינה כח דהיתירא עדיף. טוב לו להשמיע יכולין להתמיר ואפילו בדבר המותר (ביצה ב:).

עולה לחשבון אחר. (0 בל". חיישינן. ואע"ג דאמר אין לו, וכן פיר' הר"ם (0 למתני' הכי יש לו הוו קדושי ודאי וכי אין ידוע הוי קדושי ספק. (על) במקום פלוני. איכא מ"ד דאבית כור עפר לחודיה קא מהדר, אבל מאתים זוו לא אכפת לן שהרי יכול להביאן לכל מקום שירצה, וכן נראה מפי' ר"ש שפירש אנא טרחנא ומייתינא התבואה. והר"ם ז"ל (אישות פ"ז ה"ג, עיי"שן פריש האמעות נמי קאי דתנאה הוא ולא נתקיים התנאי ואינה מקודשת. וכן הוא בתוספתא [קידושין פ"ג ה"ה]. [ומה] שכתב הר"ם שאעפ"י שאמר 0 לו במקום פלוני חיישינן שמא יש לו ולא כן נראה מהתוספתא, וצ"ע. תוספתא מקודשת מספק**. בבקעה. שיש שם כמה כורין ואין אחד מהן משלו. בדיסתורא. אריסות.

. 'אולי צ"ל דלהוי ספק כי אם במהיום ולאחר מיתה דלרבנו מספקא וכו' אי חזרה הוי אבל בע"מ הוי כמעכשיו (ד"ו).

וש"ג], ה) מוספתא דקדושין פ"ג ה"ה, ע) גם זה שם ה"ו, י) ג"ו שם, כ) גם זה בייר, א ב"ו שס, ל) גם זה ב" שס, ל) גם זה ב" שס, ל) [בדפוייר: נותני, וצ"ית נותנת], מ) [ברש" שבר"ף: ופרייך אפיי כי לא ידעינן אם יש לו ניתוש שמא יש לו לא ניתוב שמא של גלא גט לאחרו. כ) ושמות כו, ועייו עירובין כג ע"ב], **ס**) עי' בסוף הספר דף פב:, **ע**) גירסת רש"ל ורש"ל נרם והל דלמרינו (יש"מ זרט"ל גלט ויטמ לטנוניק [ובדפ"ל כדה"], לי [ושם ד"ה אדמפלגי], לי ["בין" יש למחוק. רש"ש], ק) [בדפו"ר נוסף: מהא], ר) ["נמי" נראה למחוק.

גליון חש"ם

רש"שן, ש) ויתכן דיש להוסיף:

לתפרע], ס [עירובין כג ע"ב], א [בפירוש המשניות], נ"ב] ויחכן דל"ל: שאמר לה ע"מ

שיש לי במקוסן,

מתני' ע"מ שיש לי בית כוו עפר. עיין ב"ב דף מד ע"ב מוד"ה דלא ולע"ג:

הנהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה בית כור וכו' תמלאנו מאתים ושבעים ושלש אמה וחצי אמה ושני טפחים על מאתים אמה ושני טפחים ועוד לבר מוטמו נ"ב והלבר מוטמו הוא פחות מחלי רוחב אלבע ויתר על שליש עיין בפרשב"ם ר"פ בית כור וגם לשם יש טעות סופר והגהתיו כראוי :נס"ל ע"ם

מוסף רש"י

לרב יהודה לא הוי גט. דלכשתתן כבר אול ליה גיטא (גיטין עד.). דלקרובה קאתי. הילכך מעכשיו קאמר לה משעה שחפץ נה (שם). דלרחקה קאתי. ומסתמל בקושי הוא מגרשה הילכך לכשתתן קאמר וקסבר אדהכי נכשתתן קחתר וקסבר חדהכי והכי תפייסנא לה (שוו). לא כסיף ליה למתבעה. מעותיו הלכך לא זריך ליה למתלי גיעא כמתן מעות ומעכשיו גיעא כמתן מעות ומעכשיו קאמר לה (שם). לאחר לא תנשא עד שתתן. דדילמא לא יהבה ונמלא גט בטל (שם). נתנה. לפני מומו, אינה זקוקה ליבס, לא נתנה זקוקה ליבם. ולא סגי לה ליתן חשתט אפילו ליורשים כשאיני (שם). מיהא תנאה הוי. ולה תלה הגט נשעת מתן מעות, דאי לכשתתן קאמר נהי מיהו הוה ליה גט לאחר מיתה יין מעלטיז יהח גט ע"מ... שתקיימי התנאי (שם). לא נחלקו אלא מהיום ולאחר מיתה. דרבנן מספקא להו אי תנאה הוי אי חזרה הוי ולרבי ודאי מנאה הוי (חוח). והתגיא. בניחוחא, דשמעינן מינה מדאלטריכו לאיפלוגי בהא